

ди него направено, и захваналъ задача-та отъ само-то ѳ начало. Той съставилъ новы аналитически теоріи, направилъ внимателно изработены изслѣдванія върху Юпитера и Сатурна, като възмущающы тѣла, и съ изумително трудолюбіе сполучливо свършилъ пълно-то изясненіе на всички възможны възмущающы причины въ извѣстны-тѣ до тогазъ тѣла на наша-та система. Подиръ всичко това, неуморныя математикъ достигналъ най-послѣ минута-та, кога-то можалъ да каже: «Сега оставать само такъ визъ възмущенія, кои-то не можтъ да са обьяснятъ ни съ една отъ извѣстны-тѣ сжществующы планеты, и за това причины-тѣ имъ трѣба да са търсятъ задъ опредѣленны-тѣ сега границы на слнчова-та система.»

На 10-ый Ноемврія 1845 год., Леверрье прѣдставилъ въ Парижската Академія на науки-тѣ една записка, коя-то съдържала въ себе си печисленны-тѣ отъ него точны възмущенія на Юпитера, Сатурна и Урана. Подиръ това послѣдовала втора записка, прочетена въ академія-та на 1-ый Юнія 1846 год., въ коя-то той доказвалъ, че не е възможно другояче да са даде точна смѣтка за възмущенія-та на Урана, освѣнъ да са допусне, че сжществува задъ орбита-та на Урана нова планета, на коя-то хеліоцентрическа-та дългота той опредѣлилъ въ 325° за първый Януарія 1847 г. На тридесятый Августа, 1846 год. прѣдставена была третя записка, въ коя-то были опредѣлены элементы-тѣ на орбита-та на тѣзи неизвѣстна планета, заедно съ нейна-та масса и дѣйствително-то положеніе, и съ по-голъма точность са назначавала хеліоцентрическа-та дългота въ $326^{\circ} 32'$ за първый Януарія 1847 год. Най-послѣ на 5 Октомврія 1847, прочетена была четвърта записка, коя-то съдържала опредѣленіе-то плоскостъ-та на орбита-та на прѣдполагаема-та планета.

Въ наше-то популярно изложение съвършено е невъзможно да са даде што най-малко понятіе за дълбоко-то аналитическо мысленіе, кое-то е ржководило Леверрье въ това чудно изслѣдваніе. Никой, освѣнъ най-великыя геній, не можалъ да осѣти, че сжществува една планета въ непознаты-тѣ области на пространство-то на разстояніе кое-то на да ли е надминувало четьре пѣти видимыя діаметръ на Юпитера, кога са гледа съ невъоружено око. Толкозъ е малко това отбиваніе, що-то никое зрѣніе, колко остро и пронциателно и да е, никога не бы могло да го открие безъ помощь-та на телескопа. Обаче на толкози незначително основаніе трѣбало да са въздигне великолѣпно-то зданіе, отъ кое-то въ послѣдствіе былъ насоченъ телескопа къмъ мѣсто-то на единъ новъ и далеченъ мѣръ. На мнозина може да са покаже, че рѣшеніе-то на таквази задача надминува всички усилія на челоувѣческыя умъ; и ако да нѣма една заря свѣтлинка, коя-то да освѣтли срѣднощныя мракъ, кой-то затуля отъ тѣхъ тѣзи задача, тѣ сж расположены да отхвърлятъ съвършено този предмѣтъ. Но, внимателно като вникнатъ въ слѣдующыя редъ мысли, тѣ ще са убѣдятъ, че таквазъ задача не е толкозъ безнадѣжна, както имъ са показва отъ пръвъ погледъ.

Въ опытаніе-то да са намѣри неизвѣстно-то тѣло, нѣма никакъ нужда да са търси еднакво по всички-тѣ части на небе-то. Всичкы планеты обыкалятъ въ плоскости, кои-то почти съвпадатъ съ плоскостъ-та на земна-та орбита, кое-то е най-много забѣлжжено за далечны-тѣ планеты Юпитерь, Сатурнь и Уранъ обыкалятъ по орбиты, твърдѣ малко на